

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing. The woman is wearing a dark red, low-cut, sleeveless dress and a large, ornate necklace. The man is wearing a dark suit jacket, a white shirt, and a dark tie. They are standing in a room with light-colored walls and a white door frame.

Millie Adamsová
Můj nepřítel
viking

 HARLEQUIN®
TM

MILLIE ADAMSOVÁ

MŮJ NEPŘÍTEL VIKING

PŘEKLAD

IVANA VLADYKOVÁ

Milá čtenářko,

Říjen je takový zvláštní měsíc. Když jsem tak o tom uvažoval, napadlo mě, že je to snad ten vůbec „nejpřechodovější“ měsíc v roce. Na jeho začátku bývá ještě často docela teplo, doznívá babí léto a dokonce se leckdy dá ještě jet i k moři (a nemusí to být zrovna na druhý konec světa). A na jeho konci už bývá ve vzduchu často cítit sních, protože za pár dnů na bílém koni přijede svatý Martin... Děti mají za sebou už měsíc, měsíc a půl školy, už se smířily s tím, že prázdniny jsou definitivně pryč, do vánočního běsnění ale ještě zbývá dost času, takže předvánoční úklid můžete pustit (zatím) z hlavy.

V podstatě mě asi nenapadá vhodnější měsíc k tomu vzít si dobrou knížku a začíst se. A vrátit se v některém napínavém či romantickém příběhu k letním měsícům, nebo naopak předběhnout čas a zamířit do doby, kdy všechno zakryje sních a led. V příbězích, které jsem pro Vás připravil na tento měsíc, najdete dost obojího!

Tak si toho užijte!

S láskou

Váš Harlequin

Millie Adamsová

MŮJ NEPŘÍTEL VIKING

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Billionaire's Baby Negotiation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Ivana Vladyková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Millie Adams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9423-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9424-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9425-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Němčina musí mít slovo pro ten nesnesitelný pocit chtít někoho praštit a zároveň se s ním vyspat.

Alespoň Olive Monroeová si myslela, že by ho mít měla. Němčinu ovládala dost slušně, ale nikdy takové slovo nezaslechla. A to ani v angličtině, japonštině, čínštině ani v dalších jazycích, které si osvojila, aby tím podpořila svou kariéru v branži.

Přesně tohle zakoušela pokaždé, když se podívala na Gunnara Magnussona. Multimilionáře, filantropa, možná i vikinga na částečný úvazek, ale hlavně svou neustálou osinu v zadku od první chvíle, kterou si s ním byla schopna vybavit. O Gunnara zakopávala už ve vzpomínkách na své rané dětství. Viděla ho prvně, když jí bylo šest a jemu šestnáct.

Jejich otcové byli uvázáni uprostřed svého konkurenčního vyjednávání a ona seděla na lavici před konferenční místností. Na stole byly rozprostřeny dobroty a její otec ji varoval, aby se ničeho nedotýkala. Ale to se určitě nevztahovalo na ten čokoládový košíček, který tam seděl komukoliv k dispozici.

Ale než posbírala odvalu si ho vzít, vstoupil do místnosti vysoký blondatý muž – tehdy si myslela, že je to už muž – a zhltnul ten její košíček jako jednohubku.

Otočil se a podíval se na ni. V jeho modrých očích spatřila něco jako rozpaky, které se rychle změnilo v povýšenou prezíravost. Později zjistila, že je to jediný syn otcova největšího obchodního konkurenta. Gunnar Magnusson byl synem Magnuse

Ragnarsona – nejnenáviděnějšího muže u Monroeo-vých. A ten jí košíček snědl.

Tyhle narozeniny byla *velmi* zklamaná.

Dalo by se polemizovat, že k tomu zklamání přinejmenším částečně přispěl otec tím, že je musela trávit sezením venku, zatímco uvnitř její otec vedl napjatá jednání.

Matka jí umřela, když byla ještě nemluvně. Láska otcova života zesnula. A namísto toho, aby ji zanechal s chůvami, vzal ji do svého světa. Nikdy jí nedal najevo, že by měla být kluk, nebo že by mu bylo lépe bez ní. Bral ji jako základní součást svého světa – jeho společnosti, která byla jeho jedinou láskou, dokud nepotkal její matku a dokud neměl ji.

Věděla, že neměl v úmyslu jí narozeniny zkazit. Chtěl jí dopřát narozeniny s ním. A potom ji vzal na sushi, což bylo milé.

Její otec byl pro ni vším. To, že byla zklamaná, že neměla narozeninovou party s dalšími dětmi, pěkný dort a vyjížďku na poníku, bylo nepodstatné. Bylo snazší to svést na Gunnara.

Ne, že by se nějak moc snažil, aby ji nevytácel. Ne. Střetávali se v průběhu let neustále. Problém pramenil z toho, že jejich otcové podnikali ve stejném oboru. Neustále soupeřili o stejné technické zakázky.

Jednu dobu si od Gunnara odpočinula. Když mu bylo osmnáct, osamostatnil se, založil si svou vlastní výrobní společnost a neobjevoval se v jejím okolí až na oborové akce, kam často přicházel, oblečen do smokingu, a vyvolával jí v hlavě zmatek.

Pamatuje si – živě – že když jí bylo patnáct, objevil se na charitativní akci. Vstoupil do velice nóbl hotelu a jakoby se všechno zastavilo.

Většina mužů ve smokingu vypadá umírněně. Smoking náleží úlisným a sofistickým. Ale Gunnar se svými širokými rameny a hrudníkem, vypracovanými svaly na rukou a úzkým pasem a boky v něm vypadal ještě nebezpečněji.

A Olive upadla do květináče s kytkou. K její hrůze to byl právě Gunnar, kdo se objevil, aby ji zvedl. Kolem ruky se jí obtočila jeho velká teplá ruka, tak drsná a svalnatá, a ona se rázem cítila být drobná a křehká. Zčervenala a polilo ji horko.

Bylo to skoro stejné, jako by ji snědl ten košíček znovu, až na to, že tentokrát v tom bylo i něco jiného. Teď už jí není patnáct, tehdy nevěděla to, co teď. Díkybohu za to, že to patnáctileté Olive nedošlo, jelikož byla přemožena pocitem studu za svůj nešikovný pád do zeleně. Nepotřebovala vědět, že k tomu všemu právě poprvé zakusila sexuální přitažlivost.

Když bylo Olive sedmnáct, Gunnarův otec umřel.

„Musíme jít na pohřeb, Olive.“

Zmateně pohlédla na otce. „Vždyť jsi ho nesnášel.“

„Byl to můj konkurent. Vzájemně jsme se tříbili. Díky tomu, že byl mým protivníkem, jsem se zlepšoval.“

A tehdy pochopila celou spletnost takových vztahů. A vlastně se jí ulevilo. Možná byly její city ke Gunnarovi v něčem obdobné. Protože chceš-li, aby tvůj nepřítel shořel na popel, nejde o soupeření. Na to, abys ze sebe vymáčkla to nejlepší, potřebuješ oponenta. A je dobře, když to ten oponent umí.

A tehdy Gunnar převzal po otci kontrolu nad Magnum Enterprises. A vrátil se jí do života a zabíral v něm opakovaně mnohem větší prostor.

A její city k němu zesílily a mnohem víc se zamotaly. Jelikož ten, kdo vstupoval do místností, byl on, zatímco ona stále sedávala venku.

„Jednou,“ řekl jí otec, „se s ním budeš potýkat ty. A vyhraješ. Ty možná vyhraješ.“ Smutně se na ni usmál.

„Myslím, že já to nezažiju. Ale ty... Špičkově ti to myslí, Olive, ty to dokážeš. Ale pamatuj si – musíš soupeřit bez slitování. Nikdy nedovol, aby ti city zatemnily úsudek. Neustupuj ani o píd.“

Těch slov se teď držela. Protože teď to byla ona, kdo vstupoval do jednací místnosti. Teď to byla její bitva.

A Gunnar byl její oponent. Byli stejní. Zakousnutí ve vyjednávání, leckdy i celý den, aby si zajistili ten nejlepší a nejlépe placený obchod.

Ale tenhle... Tenhle byl velký. Tohle bylo tátovo dítě. Na tomhle pracoval celé roky a umřel dřív, než ho mohl dokončit. Šlo o to, aby dostali jejich dotykové obrazovky do největší flotily elektromobilů na světě. Moc by mu na tom záleželo, aby vyhrála.

Gunnar Magnuson byl jedním z průkopníků zelené energie už celé roky. A zatímco Ambient lehce zaostával, Olive se snažila dohnat ztracený čas. Otec se pedantsky držel tradic. Dělal věci tak, jak se dělaly po léta.

Ne, že by na tom byl Magnus jinak. Gunnar převzal Magnum Enterprises před deseti lety a Olive vedla Ambient teprve šest měsíců, převzala otcovy nedokončené projekty a pracovala ze všech sil, aby naplnila jeho sny a stala se tím, k čemu ji vychoval.

A nebyt toho, co se stalo po otcově pohřbu, neměla by žádné výčitky ohledně toho, jak postupovala, aby získala informace na dnešní schůzku.

Šlo tak trochu o průmyslovou špionáž. Ale tímhle kontraktem by zabezpečila svůj obchod na dalších deset let. Neustálé inovace a posouvání technologií aut směrem k zelené energii by jí umožnilo, že by nemusela vidět Gunnara po dalších... No, nejméně deset let.

Protože dalšího jednání na takovéto úrovni by nebyla schopná, i kdyby do něj vložila vše, co má. Tyhle šachy spolu hráli už roky. Magnum technologie byly v branži všudypřítomné. Ambient byl pro umělce. Ambient měl nejúspěšnější telefony.

Magnum poskytovalo grafické uživatelské rozhraní a back-end¹ software k většině věcí, ve kterých se nacházejí mikročipy. A taky měli obří kontrakt

---

¹ Backendem je označována ta část webové aplikace (internetových stránek či e-shopu), přes kterou se provádí správa samotných stránek. Obvykle je tato sekce označovaná jako „administrace“. Poznámka překladatelky.

s největšími aerolinkami, které používaly jejich mikročipy k tomu, aby udržely svá letadla ve vzduchu.

Šlo o celosvětovou dominanci. Čím víc počítačových komponentů v automobilech bylo... tím větší byla konkurence.

Nu co. Ambient byl v něčem lepší. Bylo zapotřebí, aby to fungovalo hladce, bylo to založeno na vizualizacích a vypadalo to umělecky. Čistě. Podle ní bylo všechno od Magnum nudné. Bylo to firemní. A bylo to na tom vidět.

Ale to si schovávala až na souboj, nevytahovala se tím v předsálí. Schůzka bude za dvacet minut. A jí se sbíhaly sliny. Jelikož chtěla čokoládový košíček.

Kéž by ho vzal čert.

Proto si udržovala odstup. Její otec možná vnímal Magnuse jako důvod k tomu, aby se zdokonaloval, ale tím pro ni Magnus nebyl. Ona kvůli němu ostřejší nebyla. Otupoval ji.

Provedla to proto, aby si dokázala, že to tak být nemusí. Provedla to ve snaze být taková, jakou se z ní otec snažil vychovat.

Měla by být tvrdá. Ale s Gunnarem věčně někde poblíž jí to nešlo. A právě v tu chvíli uslyšela v chodbě těžké kroky. A vzhledla. Byl tam, krácel k ní v námořnicky modrém obleku upraveném na míru tak, aby zdůrazňoval jeho velmi mužnou postavu. Byl to mohutný blondák s plnovousem a s tak pronikavě modrými očima, že si byla jistá, že vidí až pod její černý rolák. Ona obleky nenosila.

„Malá Olive,“ řekl. „Rád tě vidím.“ Tak jí říkal vždycky. Na tátově pohřbu to pronesl také.

„Jak se máš, malá Olive?“

A to jí zlomilo. Že ho nepotkala na obchodním jednání ani žádné prominentní charitativní akci. Ale v tichu po pohřbu. A jeho modré oči byly jiné než obvykle. Nevyzývaly k boji.

Byla v nich starost. A ona se rozbrečela. Nyní se proti té vzpomínce obrnila.

„Ahoj Gunnare. Dneska nepleníš žádné vesnice a neodvážíš žádné ženy proti jejich vůli?“

Nadzvedl jedno světlé obočí. „Drancování musí někdy ustát.“

„Musí? Proto tu jsi?“

„Jde o drancování nebo o obchod? Vím, že si ráda hraješ na oběť s potřebou soupeřit s nejlepšími.“

„Víš, že z půlky vyhrávám. Takže nevím, jak chceš docílit toho, že budeš nejlepší.“

„Protože někteří preferují formu nad funkčností.“

„Ne. Prostě některé společnosti dosahují obojího. Někteří se nenechávají svázat oblekem,“ řekla a postoupila k němu o krok a zatahala ho za klopu jeho saka. Okamžitě toho zalitovala. Jako by je spojil elektrický oblouk.

A ona se snažila, opravdu se snažila si vybavit všechna ta léta vzájemných soubojů. Ne to, jak ji zvedl zpod té kytky v květináči. Ne to, jak ji vezl zpět do jejího prázdného rodinného domu v ten nejhorší den jejího života, kdy se rozloučila s otcem a připadala si opuštěnější než kdykoliv ve svém životě. Ne to, jak proti ní seděl v obýváku a díval se na ni s pochopením. A nechal ji plakat, mluvit a podělit se o vzpomínky. Jak ji zabalil do deky a vynesl nahoru po schodech. A když ji přede dveřmi její ložnice postavil celou rozčuchanou s očima pálicíma od slz, položila mu ruku na hrudník a ucítila, jak silně mu tluče srdce.

Sako si sundal dole a měl na sobě jen u krku rozepnutou bílou košili.

A ona ho chtěla. Už jí nebylo patnáct a věděla, že ho chce. A tak si stoupla na špičky a nastavila mu ústa jen kousek od těch jeho.

„Olive, ne.“

Odmítnutí ji zabořilo, pořád bolí.

„Běž se vyspat. Jsi unavená a teskníš. A ráno bys mi nepoděkovala.“

Ublížil jí. Tím odmítnutím ji ranil, dokonce i tím, že jí zamotal hlavu tou předchozí péčí. A když ho znovu

viděla v rámci obchodu, tvářil se, jako by se ta noc nikdy nestala.

Byla pobouřená a zároveň se jí ulevilo. Ulevilo se jí, že ji neponížil tím, že by na ni vytáhl její pokus políbit ho.

Ale bohužel ji to nevytěžilo. A to ji teď pohánělo ve snaze vyhrát ten kontrakt. Teď do toho vložila plnou váhu všech svých potřeb. Aby spatřila, jak se plní otcův sen. Aby byla silná a bez slitování, jak si její otec přál.

Aby dostala Gunnara pryč ze svého života, aby se osvobodila od tohoto spletnice protichůdných pocitů. Jelikož i teď v tom byla vášeň. Po celé ty měsíce šlo o vášeň. Vlastně mnohem déle. Už po celé roky byla ve svých nočních fantasiích unášena vikingem a držena v jeho dlouhém domě jako vězeňkyně.

No, o tom nikdo nemusel vědět. A taky nikdo nepotřeboval vědět o její sbírce středověkých vikinských milostných románů. V tom směru byly zejména zajímavé knihy Caitlin Crewsové², se kterými trávila pár posledních nocí. Pravděpodobně to nebylo to nejlepší ke čtení zrovna předtím, co se měla potkat s Gunnarem. Ale pokud má být zcela upřímná, bylo zcela jedno, zda ty knihy těsně před setkáním s ním četla či ne. Tahle stránka jejího života patřila jemu. Promítal se do příliš mnoha věcí. Motal se jí do jejích fantasií, sexu i romantiky.

Bylo pro ni snadné si připustit, že nikdy neměla romantický vztah, protože byla příliš zaneprázdněna snahou se připravit na převzetí Ambientu. Ale pravda byla mnohem specifitější. Mnohem islandštější. Mnohem víc šlo... o něj.

„Velmi nespoutané. Tohle nikdy nikdo neudělal...“ máchnul směrem k jejímu oblečení. „Prostě jsem to nikdy neviděl.“

„Nesnažím se být originální, jen se nenamáhám

² Autorka, se kterou se v edicích Sladký život a Sladký život Duo setkáváte poměrně často, i když to, pravda, nebývají její vikinské romány. Poznámka redaktora.

zaobírat podřadnými detaily, které nemají nic společného s inovacemi.“

„Něco jsem ti přinesl.“

Věděla, co to je. Hmátl do své aktovky a vytáhl čokoládový košíček. Opovrhla jím. Protože byla jak Pavlovův pes a měla pocit, že on to ví. Brával jí čokoládový košíček na každé setkání, kde o něco soupeřili. Což pouze rozdmýchávalo žár. Nikdy nemluvili s tím, o jehož kontrakt soupeřili, každý zvlášť. Jejich souboje o to, kdo tu válku vyhraje, se staly legendárními, a lidi je chtěli sledovat zblízka.

Tvrdil, byť mu to nevěřila, že je ten košíček nabídkou příměří. Ona si myslela, že se jí tím prostě snaží naštvat. Potíž spočívala v tom, že teď byla ve stavu, že ten košíček před těmito událostmi potřebovala. A měla pocit, že kdyby ho odmítla, došlo by mu to.

„Děkuji,“ řekla a uchopila košíček. Žaludek se vzpíral. A ona to přešla úsměvem. Nejdříve jemně olízla polevu a když vzhlédla, uviděla v jeho modrých očích žár.

Ano. Nebylo to jednostranné.

„Víš, ať ten kontrakt vyhraje kdokoliv, uváže se tím na tak dlouho... Dovoluji si říct, že se na nějaký čas nepotkáme.“

„Přesně tak,“ řekl.

Zatímco olizovala máslový krém, točila košíčkem dokola. Udržovala s ním oční kontakt. „Budeš mi chybět. Anebo mi budou chybět ty košíčky.“

„Dám ti předplatné do pekařské služby. Dortík měsíce.“

Položila si ruku na hrud' a podívala se na něj pohledem, ze kterého, jak doufala, měl vyzařovat hluboký smutek. „To by mělo to hoře poněkud ulehčit.“

A na co dalšího se vrhneš,“ řekla, „když ten kontrakt nezískáš? Stáhneš se do uctivé vzdálenosti a zaměříš svou pozornost na jiné aktivity?“

„Já to neprohraju,“ pronesl.

„Ach Gunnare. Ty to prohraješ. A prohraješ to moc.“ Usmála se na něj.

Nadzvedl horní ret jakoby v úšklebku a klepl do svého sněhobílého předního zubu. „Máš tady čokoládu.“

„Jasně, že mám, hlupáku,“ řekla, zavřela ústa a oblízla si zuby jazykem. „Baštím čokoládový košíček.“

„Přesto. Možná bys to chtěla vyřídit ještě před začátkem schůzky.“

„Bude to jen chvilka.“

Zastavila se na toaletě a ujistila se, že její zuby vypadají zcela v pořádku, a ve chvíli, kdy byla hotova, nastával čas vstoupit na jednání.

Chudák Gunnar. Bylo jí ho skoro líto. Protože celou jeho prezentaci viděla. Už před měsícem. A ona dimenzovala technologii jejich projektu podobně. Prostě se nikdy nedozví, co se mu stalo.

A to, že si byla tak jistá v kramflecích, jí umožnilo se během jeho prezentace opřít a zaměřit se na jeho ruce. Na způsob, jakým popisovaly různé vizualizace. Prototypy. Na jeho ostré souhlásky, na soustavu svalů jeho ramen... Ano. Bylo tak snadné představit si ho jako vikinského nájezdníka.

Nikdy zcela nechápala, jak můžete někoho tak nenávidět a zároveň můžete ten dotýčný představovat jediného muže, se kterým byste chtěli jít do postele. Olive nebyla pruderní. To, co četla, to dokazovalo.

Ale byla zaneprázdněná a už dávno se rozhodla, že nemá čas na to, aby se vrhala do něčeho s mužem, který jí nevzrušuje ani z poloviny tolik jako nová technologie... Nebo Gunnar Magnusson. Pokud muž, kterého nemá ráda, vyvolává v jejím těle reakce na nevhodných místech... Muž, kterého ráda mít bude, toho docílí jediným pohledem.

Nikdy ji nic nenutilo vrhat se do tělesných experimentů. S pár muži se líbala. A opět šlo o to, že jeden Gunnarův ostrý pohled jí poskytoval materiál na celé týdny fantazií, mnohem více, než v ní kdy vyvolal jakýkoliv z těch polibků.

Ta chvíle v hale u nich doma... když byla tak blízko, aby ho ovanula svým dechem, aby ucítila jeho žár...

Pronásledovalo ji to, dokonce i teď, kdy předstírali, že ta něha a spojení mezi nimi nikdy nebylo. Pronásledovalo ji to.

Takže jaký to má smysl?

Jaký to má smysl?

Pokud se nedostane z jeho dosahu, nikdy nebude nikdo jiný. Nikdy.

A Gunnar skončil. Byla řada na ní.

„Děkuji. Bylo to velmi zajímavé, pane Magnussoně. Avšak myslím, pane Yamamoto, že vás tento směr zaujme víc.“ A předložila kompletní atentát na Gunnarův systém. Poukázala na každou chybičku jeho designu a vyzdvihla své kontrastní řešení. Zaměřila se na systém, který by ten jeho vymazal z povrchu světa. A svým poutavým a praktickým stylem, díky němuž byla technologie natolik přístupná, že ji mohl pochopit kdokoliv, ani ne tak pro slova, nýbrž díky profilům, které vytvořila, vyjevila svůj plán pro celou flotilu vozů. A nakonec to byla ona, s kým si potřásli rukou.

„Blahopřejeme, slečno Monroeová. Ambient je pro pokrytí potřeb naší flotily jasná volba.“

Gunnar nezareagoval. Nebylo to poprvé, co s ní prohrál souboj... Ale pro něj to byla velká ztráta. Statečně si potřásl rukou s panem Yamamotem. „Možná bychom spolu mohli spolupracovat v budoucnu.“

„Nikdy nevíte,“ řekl pan Yamamoto.

A pak ona i Gunnar odešli najednou. A spolu rychle scházeli halou dolů.

„To bude taková škoda tě deset let nevidět. Ale jsem vytížená.“

„To bylo skvělé vítězství. Tvůj produkt je výtečný. To vidí každý.“

„Dokonce i ty. To je od tebe neuvěřitelná a překvapující pocta.“

„Tak je to fér. Nejlepšímu jen to nejlepší. Máš nějaké plány, zatímco budeš v Tokiu?“

„Vlastně ne.“ *Dám si sushi na pokoji a přečtu si další knihy.*